



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Košík.cz s.r.o.**, sídlem Evropská 2758/11, Praha 6, zastoupená Mgr. Ludkem Šrubařem, advokátem, sídlem U Garází 1611/1, Praha 7, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, sídlem Květná 504/15, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2021, č. j. SZPI/CR192-85/2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2022, č. j. 17 A 64/2021-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 1. 2021, č. j. SZPI/CR192-79/2019, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání celkem čtrnácti přestupků spočívajících v porušení celé řady povinností (hygienické nedostatky,

zavádějící označování potravin, nesprávné zavedení systému ověřování věku v případě prodeje tabákových výrobků prostřednictvím internetu, nedovolené používání léčebných a zdravotních tvrzení u potravin, atd.) stanovených v kapitole II čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 o hygieně potravin, v § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, v čl. 7 odst. 1 písm. a), čl. 7 odst. 3 a čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, v čl. 10 odst. 1 a čl. 7 a 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, v § 6 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek a v § 3 odst. 1 písm. q) bod 3 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů. Žalobkyni byla za spáchané přestupky uložena úhrnná pokuta ve výši 500 000 Kč.

[2] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila žalobou, kterou Městský soud v Praze jako nedůvodnou zamítl. Městský soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí žalované bylo zatíženo nepřezkoumatelností. Měl za to, že z rozhodnutí jsou patrné veškeré úvahy, jimiž se žalovaná řídila při vydání rozhodnutí, včetně podkladů, z nichž ve své rozhodovací činnosti ve vztahu k jednotlivým přestupkům vycházela. Žalobkyně s nimi byla seznámena a měla možnost se k nim před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Městský soud se poté věnoval vypořádání jednotlivých žalobních námitek (pod body 73 až 80 odůvodnění), konkrétně namítanou vnitřně rozpornou kvalifikací přestupků týkajících se zavádějících informací o léčivých účincích a výživových hodnotách potravin uváděných žalobkyní na trh, protiústavností aplikovaných právních předpisů, výši uložené pokuty, kterou žalobkyně pokládala za nepřiměřenou, a předčasností žalobou napadeného správního rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku kasační stížnost, v níž městskému soudu vytýkala nesprávné posouzení řady otázek [specifikovaných pod body A) až H) čl. II doplnění kasační stížnosti], které Nejvyšší správní soud pro stručnost odůvodnění vymezí až v následující části III odůvodnění (v rámci jejich vypořádání). Stěžovatelka rovněž namítala, že městský soud se k řadě tvrzení v odůvodnění napadeného rozsudku nevyjádřil, pouze v obecné rovině konstatoval, že souhlasí s argumentací žalované, na kterou odkázal.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornila, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje námitky, které již dříve uvedla v odvolání a následně i v podané žalobě. Žalovaná proto nejprve odkázala na vydaná správní rozhodnutí a dřívější vyjádření ve věci a následně reagovala na jednotlivé námitky, které nepovažovala za důvodné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Před přistoupením k vlastnímu věcnému přezkumu se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku městského soudu. Případná

pokračování

nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí (až už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, která znemožňuje jeho soudní přezkum. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud se v rozsudku náležitě vypořádal s nosnou argumentací stěžovatelky a z jeho odůvodnění je seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah městský soud dospěl k vysloveným závěrům. Skutečnost, že městský soud zčásti převzal argumentaci žalované a některé námitky vypořádal implicitně, nečiní rozsudek nepřezkoumatelným. Za situace, kdy se v postupně uplatňovaných prostředcích ochrany práv námitky opakují, není třeba, aby orgán, který se ztotožňuje s argumentací orgánu rozhodujícího v předchozím stupni či v předchozím řízení, argumentaci nad rámec již řečeného dokola opakoval a doplňoval, a to zvláště v situaci, pokud uplatněná námitka s touto argumentací kvalifikovaně nepolemizuje, nýbrž pouze opakuje předešlá tvrzení. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto je soud v případech shody mezi vlastním názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí oprávněn odkazovat na toto odůvodnění (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014-49). Subjektivní nesouhlas stěžovatelky s vyslovenými závěry nepřezkoumatelnost rozsudku nezakládá.

[7] Pokud jde o stěžovatelčinu námitku, že městský soud nesprávně posoudil relevantní právní otázky, Nejvyšší správní soud poznamenává, že z obsahu kasační stížnosti je obtížně seznatelné, v čem konkrétně stěžovatelka tuto nesprávnost spatřuje. Kasační námitky se často bez podrobnější argumentace omezují pouze na opakování námitek vznesených již v předchozích řízeních, některé z nich jsou navíc formulovány jako otázky (např. námitka týkající se výkladu pojmu „znečištění“ a naplnění liberačních důvodů a dále námitka směřující proti možnosti použití figuranta). To vše ztěžuje pochopení stěžovatelkou uplatněné argumentace a možnost na ni adekvátně reagovat.

[8] S ohledem na zvolený způsob formulace stěžovatelkou uplatněných námitek je zároveň nutno uvést, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)). Důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003 č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, *„uvedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007 č. j. 8 Afs 106/2006-58). Současně je nutno uvést, že kasačnímu soudu nepřisluší, aby za stěžovatelku dovozoval či dohledával tvrzení, která byla součástí jejích dřívějších podání. Obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005 č. j. 7 Afs 104/2004-54). Ve světle výše uvedených závěrů tedy Nejvyšší správní soud přistoupil k vypořádání kasační stížnosti a v ní uplatněných námitek.

[9] Pokud se jedná o námitku zpochybňující nedostatek pravomoci správních orgánů ke kontrole krytu ventilátoru, stěžovatelka pouze zopakovala námitku přednesenou již v předchozích řízeních a bez dalšího namítla, že městský soud pravomoc správních

orgánů aproboval. Stěžovatelka nicméně neuvedla konkrétní důvody, v čem se dle jejího názoru městský soud dopustil pochybení tím, že pravomoc žalované aproboval. Nepřinesla ani žádné jiné argumenty, které by postup městského soudu zpochybňovaly. Tato námitka proto není způsobilá bližšího soudního přezkumu, a Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině uvádí, že v tomto ohledu pochybení na straně městského soudu neshledal.

[10] Shora uvedený závěr lze vztáhnout také na hodnocení dalších kasačních námitek. Rovněž v případě námítky týkající se pojmu „znečištěný“, naplnění skutkové podstaty přestupku a liberačních důvodů při zohlednění důsledku pandemie onemocnění COVID-19, si stěžovatelka pouze klade obecné otázky, aniž by formulovala, v čem konkrétně spočívá nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu. Svou argumentaci stěžovatelka směřuje spíše proti předchozímu řízení před správními orgány a namítá nesprávnost postupu správních orgánů, které nepřihlédly k obtížím spojenými s pandemií onemocnění COVID-19. Rovněž stěžovatelčiny námitky o nenaplnění materiální stránky přestupku v případě označování výrobku „camembert“, nenaplnění skutkové podstaty přestupku, pokud jde o uvádění výživových a zdravotních tvrzení, jakož i námitka směřující proti výši uložené pokuty, byly uplatněny bez konkrétní argumentace. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že městský soud při vypořádání těchto námitek odkázal na podrobné hodnocení žalované, obsažené v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí, s nímž se ztotožnil, což (jak bylo vyloženo výše) byl v daném případě postup přípustný. K výši uložené pokuty městský soud v odůvodnění rozsudku rozvedl, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu za současného dodržení principu zákonnosti a principu individualizace uložené sankce. Porušení těchto principů městský soud v daném případě neshledal. Dovodil, že pokuta byla v souladu s absorpční zásadou uložena v rozmezí zákonné sazby stanovené pro nejprísnejší postižitelný přestupek a nebyla uložena v nepřiměřené výši. Tomuto hodnocení, které navíc stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétně nezpochybnila, nelze nic vytknout.

[11] V případě námítky týkající se specifík „offline“ a „online“ obchodování s potravinami (konkrétně masem) a tabákovými výrobky stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala na nedostatečnou právní úpravu (včetně absence metodiky), která by určila, jak má být systém označování masa a ověřování věku kupujících vymezen. Stěžovatelka volá po autoritativním stanovení mantinelů, k němuž by měla přispět i její kasační stížnost. Městskému soud však v této souvislosti opětovně nic konkrétního nevytýká, pouze v obecné rovině vyjadřuje naději, že *„Nejvyšší správní soud při svém rozhodování tato specifika, na rozdíl od Městského soudu v Praze, dokáže identifikovat a ve svém rozhodnutí na ně adekvátně reagovat“*. Městský soud se v odůvodnění rozsudku uvedenými námitkami věcně zabýval (konkrétně v bodě 74 odůvodnění), přičemž odmítl argumentaci, že by dotčená právní úprava ověřování věku byla protiústavní a diskriminační. Pokud jde o jednotlivé fáze prodeje tabákových výrobků a delikttní odpovědnost stěžovatelky, odkázal městský soud na podrobné odůvodnění žalované obsažené v rozhodnutí o odvolání, s nímž se plně ztotožnil. Nadto zdůraznil, že k ověření konkrétního věku spotřebitele nedošlo v kontrolovaných případech ani při převzetí objednaného zboží, a tedy již tato skutečnost plně odůvodnila vyvození přestupkové odpovědnosti. Ani těmto závěrům městského soudu nelze nic vytknout.

[12] K namítané předčasnosti rozhodnutí žalované, která nevyčkala na vyřízení stěžovatelčiny žádosti o informace, Nejvyšší správní soud uvádí, že ani v tomto případě

pokračování

stěžovatelka městskému soudu nic konkrétního nevytýká a pouze v obecné rovině uvádí, že se městský soud s její námitkou neztotožnil. Jak již bylo opakovaně zdůrazněno výše, není úlohou kasačního soudu, aby za stěžovatelku dovozoval či dohledával tvrzení, pokud je sama v kasační stížnosti neuplatnila. Shodný závěr se týká také kasační námitky směřující proti možnosti použití figuranta. I v případě této námitky stěžovatelka vznesla pouze obecné otázky, aniž by přdestřela konkrétní důvody namítaného nesprávného posouzení právní otázky městským soudem. Pro svou obecnost tedy tyto námitky nebyly způsobilé bližšího soudního přezkumu.

[13] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na způsob, jakým stěžovatelka přistoupila k formulaci kasační stížnosti a v ní uplatněných námitek, neshledal, že by se městský soud dopustil nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V usnesení ze dne 1. 9. 2022, č. j. 6 As 158/2022-22 (viz bod 7 odůvodnění), navíc Nejvyšší správní soud stěžovatelku poučil, že ve vztahu k uplatněným důvodům kasační stížnosti sice koncentrace řízení, k níž dochází v důsledku výzvy k odstranění vad kasační stížnosti (§ 106 odst. 3 s. ř. s.), neumožňuje jejich následné rozšiřování, avšak nezapovídá jejich podrobnější rozvinutí za podmínky, že nemění nic na podstatě v doplnění uplatněného kasačního bodu. K rozhojnění argumentace však stěžovatelka navzdory uvedenému poučení již nepřistoupila.

[14] Městský soud tak nepochybil tím, že se v napadeném rozsudku vypořádal s nosnou argumentací stěžovatelky, uplatněné námitky věcně vyhodnotil a zároveň vysvětlil, proč se ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, na které v odůvodnění odkázal. Jak již bylo opakovaně uvedeno výše, za dané procesní situace nelze tomuto postupu městského soudu nic vytknout.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a proto se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu